

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ausführliche Schwedische Grammatik

Dieterich, Udo Waldemar

Stockholm [u.a.], 1840

N:o 212.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62596](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62596)

N:o 172.

1. Tiden flyr; när vill du börja, O min själ! För ditt väl Att med allvar sörja? Gud dig ropat och han ropar Dig ännu. Hvad gör du? Skuld på skuld du hopar.

2. Stadna och din frid besinna. Gud är sann; Än du kan Nåd och tillgift vinna. Här är döden, här är lifvet. Märk här-till! Det du vill, Skall dig varda gifvet.

3. Men förspill ej nådetiden! Ack, så dyr! Se, hon flyr Och är snart förliden. Dröj ej, tills de onda dagar Hinna opp, Årens lopp Kraft och mod försvagar.

4. Medan du ännu kan synda, Öfvergif Syndens lif, Ur förderfvet skynda. Bryt dess vilja, slit din fjettra, Medan du Har ännu Tid att dig förbättra.

5. Lär att på din brist ej skylla. Haf blott nit! Gör blott flit! Gud skall bristen fylla. Lär att bedja, vaka, kämpa! Gud skall då Med dig stå, Syndens välde dämpa.

6. Sök i tron med ångrens smärta, Jesu nåd! Följ hans råd Med ett ödmjukt hjerta. Då skall dig hans Anda stärka I ditt kall; Si, han skall Håg och gerning verka.

7. O min Jesu! jag vill hasta Att, med bot, För din fot Mig i stoftet kasta, Viss att du min synd förlåter. Dig jag vill Höra till, Jesu! tag mig åter.

8. Jesu! värdes sjelf mig föra På den stig, Der du mig Lofvat saliggöra. Aldrig från min själ sig skilje Stadig tro, Stilla ro, From och lydig vilje!

N:o 212.

1. Har jag nåd hos Gud i höjden, Har jag i mitt samvet trid, O hur lätt jag umbär fröjden Af en yr och fåfång tid! Ingen önskan står mig åter, Ingen sorg mitt lugn förstör; Ty af Jesu mun jag hör: "Dina synder jag förlåter; Mig, min vän! ditt hjerta gif, Och du har ett evigt lif."

2. Dig, min Gud, jag hjertat gifver Nu från syndens börda fritt; Ditt i lif och död det blifver, Och i evigheten ditt.

Nöjen! lycka! usla brunnar! I hugsvalen ej min själ. Jesus mig ett högre väl, Mig en bättre tröst förunnar. Han min själ rättfärdiggör Och till lifsens källa för.

3. Nu det mig bekymrar föga, Hur mig verlden döma vill; Vittnet har jag i det höga, Vittnet, som jag vädjar till. Menskor mina brister minnas; Gud min tro och bättring ser. Med hans hjälp skall jag alltmer Vakande och trogen finnas, Hugnas i all nöd och strid Af hans Andas fröjd och frid.

4. Jesu! jag af din förening Har i allt mitt lefnadslopp, Själens ljus och hjertats rening, Samvetsro och saligt hopp. Dolda skiften mot mig ila; Men den frid, i dig jag fann, Ingen vaxling lida kan, Denna själens sabbatshvila Helga skall min vandringsstig Och till himlen följa mig.

Ur: Martyrerne, af Stagnelius.

Flavius.

Lär ock mig att bedja!

Perpetua.

Jag kan det ej. Det Ord, som skapte hjertat,

Kan ensamt lära hjertat bödens ord.

Så ögat ej af egen kraft kan se,

Om dagen ej dess späda dag bestrålar.

Ett underverk nödvändigt är, om stoftet

Skall tala med sin Gud, och Anden blott,

Den rena dufva, som med silfvervingar

Mildt sväfvat öfver tidens mulna flod,

Lär våra bröst den helga suckens genljud.

Kom hit emellertid! Jag vill dig visa,

Hur du till bödens nåd skall dig bereda.

När till ditt upphof med din känslas offer

Du ämnar framgå; tankarna då ropa